

DIRK VEKEMANS

5 DROMEN VOOR HET SLAPENGAAN

PROZAÏSCHE OMSPELINGEN VAN DE NEO-KATHEDRAALSE VERBIGRAMMATA

NKdeE 2012

*Op dit werk is een
Creative Commons Licentie
van toepassing.*

[selesteina]

ik zag mijn lief vandaag & ik zei haar dit, terwijl zij mij verliet: 'nu, hier, in het midden van de grootste catastrofe aller tijden & middels het besef daarvan, in de intimiteit van onze ondergang, de vrije val van lust & overlevingsdrang in het onmetelijke zwart van de vernietiging, nu zie ik pas hoe groot mijn liefde is, hoezeer mijn handen in de gang van hun gebaren met jou verbonden zijn, hoe onmogelijk het is voor mij om elders te zijn dan in deze verlatenheid, die mij definieert, zoals de maan een einde stelt aan zonnestrallen. & Jij zegt mij, zoals elke keer, dat je weg bent, & ik zeg jou 'dag, weg' & ik word wakker, hier, nu, in het midden van de grootste catastrofe aller tijden.'

[laspolei]

ik zag mijn muze vandaag & zij had zich weerom bekleed met de on aardse
schoonheid van haar eeuwigheid, een schittering die wij niet langer verdragen
kunnen dan enkele ogenblikken & ik zag haar staren, terwijl een nauwelijks hoorbaar
kermen in haar keel de schoonheid nog verder aanscherpte in de ondraaglijkheid, ik
zag haar verdwijnen in het duistere hart van een donkere roos, een kern van
zwart waarin zij kennelijk zélf al het leed onderging van mensen die de onvatbare
wreedheid van mensen ondergaan & ik wou haar toeschreeuwen om zich af te
wenden van al die monsterlijkheden, maar toen zij mijn aanwezigheid bemerkte,
keek zij mij aan, haar lippen trilden, er zat een glans van droeve woede in haar blik,
maar ook een mededogen waarvoor ik mij onwaardig achtte, dus ik schaamde mij &
knielde voor haar neer, maar zei sprak: *'kniel niet, dichter, maar schrijf, wees mij
waardig & vergeet mij dan, al schrijvende, in het volle besef van het leed dat onder
deze verschrikkelijke evidentie van het menselijke falen verborgen ligt, het leed dat
het jouwe is, omdat je berusten moet in dezelfde onmacht die van al dit leed de
oorzaak is'*

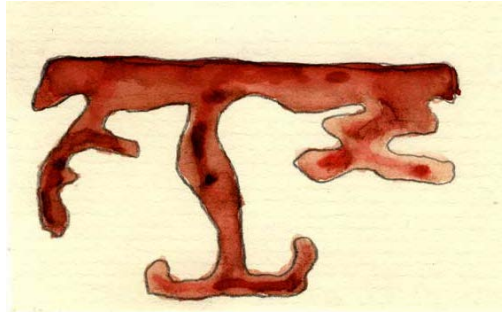
[lamandaii]

ik zag een feeks vandaag, een ware helleveeg, de moeder van het kwaad die zichzelf zo haatte dat ze alles verslonden wou wat zij aan schoonheid baarde & zij raasde & raasde & haar onmetelijke woede splitste zich in alle zielen & over tijd & plaats verspreid raakte zij eenieder & sleurde plant & mens & dier & al het bestaande mee in het vurige spoor van haar vernietigende haat, een myriade van orkanen & in het midden van al dat tumult gebeurde het dat alles vertraagde plots & de planeet verstilde alom & geheel, & alles zag zichzelf weerspiegeld in het meer van de stilte diep in haar, daar waar de kleinste golfjes van het leven net niet aanspoelen op het strand, de oneindige traagheid van de dood & de haat verslond zich in het haten van de haat & de angst verdween in het beven voor de angst & de liefde loste op in de liefde voor de liefde & de eigenwaan verdronk in de immer uitdijende zee van de eigenwaan & de lust raakte verstrikt in het verlangen naar zichzelf & toen, op het letterlijke einde van de woorden, verdween ook het einde in het einde van het einde, het begin dat het eeuwig & altijd al geweest was.

[bradaii]

ik zag het wicht vandaag, die slome, uitgekookte jezebel die mij bespote bij haar slaafse volgster, een scheve teef met uitgedoofde ogen die haar als een automaatje in die spot beaamde, terwijl zijzelf mij minachtend een geile blik toewierp & omdat haar blonde haren net op dat moment een weergaloze naglans vonden op haar naakte schouder, vond ik ook haar beeld van mij in haar terug, naast mijn reeds voltooide beeld van haar, in schrill contrast met elk gebaar van haar & daardoor, dan, ontstond er enkele seconden lang een werveling van onderling verstrengelde weerspiegelingen die ons onherroepelijk vervoerden naar het uitslaan van de wanhoop in onze harten, het enige gebeuren dat wij werkelijk delen konden, de zekerheid dat wij & enkel wij de laatste toevlucht waren voor die tallozen die zich reeds verstrikt wisten in de algen van hun ondergang, dus ik zei niets, & evenmin sprak zij & nooit zal enige trots onze lippen sieren met het venijn van vals genot want in de erge marteling van wanhoop blijven wij trouw verbonden aan de zwijgplicht die wij beiden bij het kijken naar elkaar als vanzelfsprekende voorwaarde ervoeren voor de weldaad van het licht dat ons door dit onvoltooid gedeeld geheim geschonken werd: zo staan wij sterk maar genadeloos gescheiden in de eindeloze rijen der gedoemden.

[dunueii]

ik zag mijzelf vandaag, een lang & mager man met in die smalle strook die ik lichamelijk bekleed, de strepen van angst & pijn, de kerven van het genot, de gloeiende sintels van vergane dromen, het feest dat ons het leven is & ik herkende niets daarvan nog als het mijne, zag mijn lichaam niet als wat ik was, want ik ben niet, ik ben niets, ik ben daar waar ik niet ben, want ik is de herhaling van de wereld rond de wereld die ik ken & die wereld kent mij niet, die is reeds daar waar ik beëindig wat ik net begonnen ben: een dromen van mijzelf, terwijl ik wakker lag te dromen van een engel in mijn armen wiens ogen mij waarlijk bekeken want hun zicht deed mij ontstaan, wiens lippen mij angeliek kusten, want zij schiepen lichaam waar ik mij nog nooit had weten bewegen, wiens handen mij in leven streelden in het volle niets van mijn bestaan, wiens lichaam mij haar liefde gaf, mijn dromen voor het slapengaan.